

Novák Gábor

DONKIHÓTE ÉS A CSIRKEGYÁR

WORLD PRESS PHOTO

2018-10-14 | PRÓZA, WORLD PRESS PHOTO

A mélyből bukkant elő, a szociális háló legszó csomói közül, ahol milliányi létforma alig-vegetál nyomorba és céltalanságba merevedve, maga mögött hagyta a félhomályos szürkezónát, a pszichiátria várótermeinek ólmos magányát, a savanyú

szagú italméréseket, málladozó falú bérkaszárnyákat, és hogy létezésének értelmet adjon, akár egy szélütött kóbor lovag, kalandot és ellenfelet keresett – így talált rá a csirkegyárra.

Egyébként is volt benne valami Donkihóteszerű, és a búsképű lovaghoz hasonlóan nála sem lehetett tudni, mennyire valódi az örülete-mániája, és mennyire a maga köré kanyarított legenda része, kezében megafon, állítólag egy félig agyonvert tüntető kezéből csavarta ki évekkal ezelőtt, arcán örök gézkötés, úgy mondta, gyerekkorában egy baromfifarmon élt, és az éles karmú, szárnycsapkodó csirkék kaparták hegesre az arcát... És persze megvolt a maga szélmalma, a legyőzendő óriása, a csirkegyár.

Huszonegyedik századi Donkihóte, szent elszántsággal mászott át kerítéseken, hagyta, hogy szögesdrót marjon ártatlan flanelruhájába és húsába, rohant végig a vigasztalan betonplaccon, a raklapokra, ketrecekbe zsúfolt, feldolgozásra váró, mitsem-sejtő-tekintetű csirkék között, testcselezett be a műszak végeztével kifelé tartó, betonarcú melósok között, kattintott el pár fényképet – aztán fogat összeszorító daccal tűrte, hogy bádoggjelvények vicsorogjanak az arcába, bakancsok tiporjanak bordái közé, végül kilódítsák az utcára a markos fogdmegek.

maszkos-arctalan rabszolgák

Fotók, fotók, maszkos-arctalan rabszolgák, végtelen gumiszalagok, kampókon lógó, lecsupaszított madár-tetemek... Ez maga az entrópia –

motyogta a kóbor lovag –, élőlényeket ölnek le, szabdalnak fel, porcióznak, csomagolnak és szállítanak, csak hogy végül alsóbbrendű hőenergiává alakuljanak egy gyomorban, elvesztve minden információt, ami életükben jellemezte őket – nem is marad más, mint a világban eluralkodó rendezetlenség, az élő szervezeteket lustán emésztő és ürítő bélrendszerek sokasága – előbb vagy utóbb minden elmerül az információ-nélküli káoszban – kivéve az örök-részvétlen csirkegyárat.

Donkihóte – nem tehetett mást – kopját szegezett, és nekirontott ellenfelének – minden műszakváltáskor feltűnt a szögesdrót kapuknál, szélfúttá kóró, megafonba üvöltötte panaszait, sztrájkra és lázadásra biztatta a falanszter-tömeget – és mikor a

nyomorba dermedt arcú dzsinnek szó nélkül masíroztak el mellette, sírva fogadkozott, hogy megmenti a világot, korlátot szab a mindent elárasztó salaknak, az entrópiának, és porig égeti a csirkegyárat.

Ám a rohamból végül semmi sem lett, a vasbeton szörnyeteg nem omlott össze, zsarátnok és pernye nem kavargott a moloch helyén – Donkihóte egy napon eltűnt, akár a vízbe dobott kő, hogy végül a bádogjelvényesek marcangolták-e szét, megunva kalandozásait, vagy átadták őt az inzulin-, elektrosokk-, metrazol- vagy pszichoterápiának, hidroterápiának és munkaterápiának, nem tudom – de azóta is, valahányszor meghallom a csirkegyár műszakváltást jelző szirénáját, Donkihótéra gondolok és a szélmalomharcára, és ha éjjel villamos hűz el fémes csörömpöléssel az ablakom alatt, ha egy szupermarket polcain meglátom a tömegével csomagolt csirkehúst, a gyárra gondolok, az embertelen dugattyúkat látom magam előtt, a rideg kampókat, a futószalagok végtelen-hosszú nyelveit, és az éles penge-fogsorokat, melyek a csirkék után bedarálják Donkihótét, engem, s végül felfalják mindazt, ami a világukból még megmaradt.

kép | Korunk kérdései. 2. díj, sorozat

George Steinmetz, USA, a National Geographic számára

Kínában a gyorsan emelkedő jövedelmek megváltoztatták a táplálkozási szokásokat, egyre több húsrá, tejtermékre és feldolgozott élelmiszerre van szükség. Kína a világ művelhető földterületének mintegy 12 százalékát hasznosíthatja a világ össznépessége csaknem 19 százalékának táplálására. Az új technológia és a mezőgazdasági reform részint megoldást kínál ugyan, de a gondok maradnak, ahogy a gazdák és a fiatalok tömegei a városokban keresnek munkát, a vidéki lakosság egyre idősebb, és az ipar folyamatosan szennyezi a művelhető földeket. Húsfeldolgozás a shandongi, kelet-kínai Jinluo Húsüzem központi daraboló csarnokában.